

До като всичкитѣ желтици
 Отъ него грабнаха. — А днесъ?
 Не босъ ми ходи тъй изъ лука, —
 Лежи захвърленъ на боклука. —

Разумътъ на баснята.

Всичката тѣзи басня, правичката да кажем изказва найнизката образина на човѣшката душа — сребролюбието. Нищо и никакъвъ човѣкъ не дѣйно нѣкакъ разбогатѣва, и се забравя и за нас а между туй всѣкий се спуща къмъ него, прилѣпва като мухитѣ на медътъ; лѣпнатъ, разбира се, за ту да се подоконятъ до желтичкитѣ му, че и да п хапнатъ на чуждъ счетъ; но, щомъ се испразди кесията на глупавия богатеринъ, всичкитѣ бѣгатъ отъ него, като отъ чумавъ, — никой не ще и да го п глѣдне; срамуватъ се и да се срѣщнатъ биле отъ него. По нѣкога става и тъй, че нѣкой си отъ полизниците му току вишь, почеститва го, и хубаватъ въ тилтъ: „бѣгай се татакъ, ей, диване!“ казватъ. Сжщо такъвзи богатеринъ трябва да се разбира и баснята подъ името човаль съ желтици. Право кажемъ — нее за търпѣнье такъвзи глупавъ имотникъ но на да ли сж по добри подлизниците лъстеци! —

16.

Муха.

Като съ вода облѣни съ потъ
 Волове, вирѣгнати въ хомоть,
 Товарни съ плугъ съсъ рало
 Едвамъ пристѣпали постало.
 Отъ ъранъ тежка на почивъ
 Тѣ връщали се отъ полето.